

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.cat

Subscripcions: 902 131 025.

L'atenció als subscriptors serà de 9:00 a 14:00 hores.

subscripcions@eltemps.cat

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpci Palau.

Redacció de València: Xavier Aliaga, Víctor Maceda
i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Àlex
Milián.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton
Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyis, Muriel Casals,
Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert
Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Alfons Llorenç, Glòria
Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,
Joan Nebot, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Anna Ballbona, Marina Espasa, David Garrido, Ricard
González, Joan Antoni Guerrero, Rosanna Melià, Pelai
Pagès, Òscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Josep
Piera, Carles Pont, Montserrat Serra, Lluç Soler, Nicolàs
Tomàs, Àlvar Vallés, Sergi Vicente.

Traductors: Paula Amas, Arnau Figueras.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Fer, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa.

Subscripcions: Sumpci Palau.

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà:
mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap
altra mena, sense permís de l'editor.

Regeneracions improbables

La crisi econòmica ha afectat més cruament els Estats del sud d'Europa. És a Espanya, a Portugal o a Grècia on les *bombolles* van prendre més volum i volada. I lògicament on la caiguda ha estat més dramàtica. Precisament perquè l'economia d'aquests Estats ha estat molt més especulativa que productiva. El cas del *boom* immobiliari d'Espanya és de manual. El sector de la construcció va arribar a suposar el 40 per cent del PIB l'any 2008, el primer de la crisi, que el ministre d'Indústria del moment, Miguel Sebastián, va considerar "passatgera". Les conseqüències que es van derivar de l'enfonsament del sector s'arrossegaran molts anys. L'augment de les desigualtats socials n'és una. Més enllà de la demagogia, tots els informes alerten de l'augment de la pobresa a Espanya i de l'abisme que s'ha obert entre els que encara guanyen molt i els més humils. No és cert que les classes mitjanes "hagen desaparegut", com prediquen alguns profetes apocalíptics; sí que ho és que han perdut força, que ja no són tan "mitjanes".

El cas de Grècia és molt pitjor. Les xifres són molt més dramàtiques. Les d'en-deutament del país, de pobresa, de desesperació, les de les diferències socials. Fins i tot les de corrupció. Tot això justifica la victòria electoral d'Alexis Tsipras. La majoria dels votants s'han decantat per una opció radical, que vol recuperar la sobirania "cedida" a la troica –el Banc Central Europeu, la Comissió i el Fons Monetari Internacional– i renegociar el deute públic, bàsicament amb el mateix BCE. Grècia ha estat rescatada precisament perquè el seu deute ja no tenia entrada als mercats financers. El nou primer ministre grec ho té difícil. D'un costat, no pot defraudar les grans expectatives que ha escampat. De l'altre, és el líder d'un país enormement insolvent, que sobreviu gràcies a l'assistència de la tan criticada troica.

Les primeres decisions de Tsipras han estat paradoxals. Syriza ha fet un pacte de govern amb un partit, Grecs Independents, que els analistes consideren d'ultradreta. El seu dirigent Panos Kammenos ha estat nomenat ministre de Defensa. No és probable que Kammenos accepti la retallada pressupostària que el programa de Syriza havia proposat per a aquesta cartera. En vindran més de paradoxes. Potser al final hi haurà acords entre la Unió Europea i Grècia molt més raonables que els grans propòsits que s'havia marcat Alexis Tsipras. Mentre tot es resitua, la gran pregunta que cal respondre és si n'hi ha prou amb un líder decidit, per molt audaç que siga, per canviar les tares estructurals d'un país. O si els grans canvis només són possibles amb la conscienciació i la participació de tota la societat.

Als nostres lectors

Els perquès

Per què els electors grecs han votat majoritàriament Syriza? Què ha passat a Grècia en els darrers anys? Els seus problemes estructurals són els mateixos que els d'altres Estats, concretament del sud d'Europa? Són algunes de les preguntes que intenta contestar Violeta Tena, en un reportatge que aborda la fallida del contracte social que es va estendre a Europa després de la Segona Guerra Mundial i l'augment de les desigualtats. També aquesta setmana responem unes altres preguntes. Les que aclareix un reportatge publicat a *Der Spiegel* que viatja a les profunditats de la societat francesa, als barris marginats, als centres socials, a les presons i a les xarxes dels islamistes radicals per trobar

l'explicació de l'atac al setmanari *Charlie Hebdo*.